

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Ένω ο αστυνόμος Λαρόζ έτοιμαζόταν να μπη και πάλι στο διαμέρισμα της Τερέζας, έφτασε ο αρχηγός της δημοσίας ασφαλείας Παρισίων κ. Ζερβαί, ένας από τους λαμπρότερους αστυνομικούς που κατέλαβαν ποτέ τη μεγάλη αυτή θέσι.

Στην αρχή ζήτησε πληροφορίες από τον αστυνόμο για όσα είχαν συμβη και αφού αυτός του ανέφερε όσα ήξερε, μπηκε μέσα στο δωμάτιο του εγκλήματος. Με το πρώτο βλέμμα που έρριξε στην ιερεσα, ο κ. Ζερβαί ανατρίχιασε.

«Αυτή τη γυναίκα την ξέρω», είπε σαν να μιλούσε στον έαυτο του. «Μά που την είδα;»

Προσπάθησε να θυμηθη αλλά, επειδή δεν το κατώρθωνε, πλησίασε το πτώμα κι' αρχισε να το εξετάζει με προσοχή.

Δέν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε την μεγαλοπρεπή και περήφανη εκείνη καλλονή, τα μεγάλα εκείνα βλέφαρα με τις μικρές ανωρθωμένες βλεφαρίδες και το αξιολάτρευτο εκείνο στόμα.

— Μου φαίνεται, ψιθύρισε σε λίγο, ότι την συνάντησα κάπου στους κύκλους της αριστοκρατίας.

Και συγχρόνως αρχισε να κυτάζει γύρω του με μεγάλη προσοχή, καρφώνοντας το βλέμμα του παντού.

— Κυτάχτε! είπε έξαφνα. Πολύ μικρό πόδι είχε ο δολοφόνος...

Κι' έδειξε κοντά στο παράθυρο μια πλάκα του πατώματος, όπου διεκρίνεται το αποτύπωμα ενός ανδρικού παπουτσιού.

Σ' όλα τα άλλα μέρη του πατώματος, τα οποία είχαν πατηθη από τους αστυνομικούς, κάθε ίχνος, αν υπήρχε, είχε εξαλειφθη.

Ο αρχηγός της δημοσίας ασφαλείας εξακολούθησε τις έρευνές του.

Μπροστά στον μπουφέ διέκρινε ένα φύλλο από άνθος. Το πήρε χωρίς να πη λέξι κι' έπειτα, σκύβοντας, έχωσε το χέρι του κάτω απ' τον μπουφέ κι' ετράθηξε από κει ένα γλυπτικό εργαλείο κι' ένα ανδρικό κουμπι, σπασμένο στη μέση.

Το εργαλείο είχε ίχνη αίματος. Το άλλο μισό κουμπι δεν υπήρχε πουθενά.

— Νά, βρήκαμε το εργαλείο, είπε ο κ. Ζερβαί, Μένει τώρα να βρούμε και το ξύλινο σφυρί.

Και κύταζε γύρω του. Είδε τότε έναν καθρέφτη έλαφρά γυρμένο μπροστά.

Έχωσε το χέρι του πίσω απ' τον καθρέφτη και τα μάτια του έλαμψαν.

Είχε βρη ένα σφυρί μικρό και χοντρό.

— Δεν γελάστηκα! είπε. Νά το κι' αυτό!

Δέν χωρούσε κανέναν δισταγμός. Η λαθή του σφυριού ήταν καταματωμένη και μια μακρυνά ξανθη τρίχα ήταν κολλημένη σ' αυτή. Πιο πέρα, στο πάτωμα, ήταν πεταγμένο ένα μικρό κλωνάρι από λουλουδι, από το οποίο όμως έλειπε το άνθος.

— Είνε κλωνάρι γαρδένιας, είπε ο κ. Ζερβαί, απ' αυτά που οι νεαροί μας κομψευόμενοι στολίζουν τη μπουτουιέρα τους.

Κατόπιν τράθηξε προς το τζάκι. Βρηκε εκεί, μέσα στις στάχτες, μια μεγάλη σφραγίδα από βουλοκέρι. Κάλεσε άμέσως τη θυρωρό και την ρώτησε :

— Μήπως το θυμα έλαβε τελευταία καμμιά επιστολή;

Και όταν η θυρωρός του απάντησε καταφατικά, την ξαναρώτησε:

— Ποιός ταχυδρόμος έφερε την επιστολή;

— Η θυρωρός είπε τ' όνομά του.

— Καλά, είπε ο αρχηγός της δημοσίας ασφαλείας. "Ετοιθα κατορθώσουμε να μάθουμε από την διεύθυνσι του ταχυδρομείου το όνομα του αποστολέως. Μπορεί να μās φανη πολύ χρήσιμη η πληροφορία αυτή.

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον αστυνόμο Λαρόζ, τον ρώτησε:

— Μήπως βρήκατε τίποτε επιστολές του συζύγου της;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΡΥΣΣ

— "Οχι, απάντησε εκείνος. Δεν προφτάσαμε ακόμη να κυτάξουμε.

Ο κ. Ζερβαί αρχισε άμέσως να ψάχνη ο ίδιος. Μά πουθενά δεν βρέθηκε ούτε επιστολή, ούτε έγγραφο. Ψάχνοντας μπηκαν και στο σαλόνι. Το γραφείο που βρισκόταν εκεί τράθηξε την προσοχή του κ. Ζερβαί.

— "Αν υπάρχουν επιστολές, είπε, θα βρίσκονται εκεί μέσα.

Έπειδή έλειπε το κλειδι του γραφείου, έστειλαν να φέρουν έναν κλειθροποιό, ο οποίος, έπειτ' από λίγη ώ-

ρα, κατωρθωσε να το ανοίξη. "Αλλά κι' εκεί μέσα δεν βρέθηκε τίποτε, εκτός από μερικές αποδείξεις πληρωμής του ένοικίου και του γκαζιού.

— Αυτό είναι πολύ περίεργο, παρατήρησε ο κ. Ζερβαί. "Οχι μόνο επιστολές δεν υπάρχουν, αλλά ούτε και χρήματα. Και όμως δεν είναι δυνατόν να μην είχε πεντάρα η γυναίκα αυτή. Το γραφείο αυτό το ανοίξε βέβαια ο δολοφόνος με το κλειδι του, γιατί δεν υπάρχουν ίχνη βίας, και αφού πήρε όσα έγγραφα και χρήματα υπήρχαν μέσα σ' αυτό το ξανακλείδωσε πάλι.

— "Απ' αυτό προκύπτουν δυο πράγματα, πρόσθεσε ο αστυνόμος. Πρώτον ότι ο δολοφόνος ήταν πολύ οίκειος του θύματος και γνώριζε καλά τις συνήθειές του. "Η ότι ήταν όξυδερκέστατος κι' ένήργησε μ' αξιοπαρατήρητη άταραξία και σκέφι.

Ο κ. Ζερβαί δεν περιώρισε ως το σημείο αυτό τις έρευνές του.

Ξαναγύρισε στην κρεββατοκάμαρα κι' έψαξε τις τσέπες του φορέματος της Τερέζας που κρεμόταν εκεί. Βρηκε ένα ζευγάρι γάντια, ένα λεπτό μαντήλι και ένα τσαντάκι, έντελως άδειανό.

— Τί να σās πω; έκανε ο αρχηγός της δημοσίας ασφαλείας. Με καταπλήσσει η άπάθεια και η ψυχραιμία του δολοφόνου.

— Γιατί; ρώτησε ο δόκτωρ Πруνιέ;

— Γιατί, αφού άδειασε την τσάντα, όπως άδειασε και το γραφείο, φρόντισε να την ξαναβάλη στη θέσι του. Μά είμαι βέβαιος ότι ο κκοπος του εγκλήματος δεν ήταν η κλοπή... Θέλησαν μόνο να κάνουν να υποτεθη αυτό το πράγμα, για να μās ξεγελάσουν. "Ολα τα σκέφθηκε αυτός ο άθλιος! Τα κλειδιά τα πήρε από το φόρεμα για ν' ανοίξη το γραφείο κι' έπειτα τα πήρε μαζί του. Στο γραφείο δεν άφησε κανένα έγγραφο, καμμιά επιστολή του συζύγου της, από την οποία θα μπορούσαμε να εξακριβώσουμε το αληθινό όνομα του θύματος. Που είναι η συστημένη επιστολή την οποία έλαβε χθές; Δεν τη βρήκαμε πουθενά. "Απόδειξις ότι την έκλεψαν κι' αυτή μαζί με τις άλλες.

Έξαφνα τα γκριζα μάτια του κ. Ζερβαί έλαμψαν και πάλι.

— Ξέρετε, ρώτησε, αν αγαπούσε τον σύζυγό της το θυμα;

— Μέχρι λατρείας μάλιστα, απάντησε ο γιατρός Πруνιέ, κι' αυτός την υπεραγαπούσε. Τον είδα όταν περιποιόταν τη σύζυγό του από τον τυφοειδή πυρετό... Είδα την αγάπη του και την άφοσίωσί του... Σās βεβαιώνω ότι ο δυστυχημένος αυτός, αν και φτωχός, είχε έξωτερικό πρίγκηπος...

Ο κ. Ζερβαί ξαφνικά τράθηξε προς το κρεβάτι, όπου κείτονταν η Τερέζα κι' έχωσε το χέρι του κάτω απ' το μαξιλάρι της.

— Αυτή την κρυψώνα ωστόσο δεν θα την ανακάλυψε ο δολοφόνος, είπε τραβώντας θριαμβευτικά από κει ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτιού. Εύτυχως! Σίγουρα θα είναι η τελευταία επιστολή που έλαβε από τον σύζυγό της. "Η δυστυχής δεν την χωριζότανε ούτε την ημέρα, ούτε τη νύχτα...

Και αφού ξεδίπλωσε την επιστολή, την διάβασε βιαστικά.

Στο επάνω μέρος της επιστολής υπήρχαν η λέξεις:

«Χρυσωρυχείο Πέτρος και Παύλος».

Και από κάτω η λέξεις:

«Έλπις και θέλησις».

— "Ωστε, καθώς φαίνεται, ο σύζυγός της θα βρίσκεται η κάποιον χρυσωρυχείο. "Αν έσχιζετο ο φάκελλος θα μάθαίναμε που είναι αυτό το χρυσωρυχείο, Πιθανόν όμως να

τὸ μάθουμε ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς.

Στὴν ἐπιστολή του ὁ Ἄνδρέας δὲν ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόταν, οὔτε γιὰ τὶς ἀσχολίες του καὶ τὴ ζωὴ του.

Τῆς ἐξέφραζε μὲ χίλιους τρόπους τὴν ἀγάπη του καὶ τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ συναντηθοῦν, γιατί εἶχε βρῆ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκη μεγάλες ποσότητες χρυσοῦ κι' ὅτι θὰ ξαναγύριζε κάτοχος μεγάλης περιουσίας.

Μιά λεπτομέρεια, στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἔκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση στὸν κ. Ζερβαί.

«Μὲ πρώτη εὐκαιρία —ἔγραφε ὁ Ἄνδρέας στὴ γυναῖκα του— θὰ σοῦ στείλω ἕνα χρηματικὸ ποσὸν ἀρκετὰ μεγάλο πού θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ καταλάβῃς στὸν κόσμῳ τὴ θέσι πού εἶχες κι' ἄλλοτε. Μοῦ λὲς ὅτι σοῦ μένουν ἀκόμα τρεῖς χιλιάδες φράγκα κι' ὅτι μ' αὐτὰ κι' ὅσα κερδίζεις ὡς στοιχειοθῆτις μπορεῖς νὰ ζήσης ἀρκετὸ καιρὸ ἀκόμα. Τί εἶνε ὁμως τρεῖς χιλιάδες γιὰ σένα, ἀπέναντι ὅσων θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃς στὴ διάθεσί σου, ὦ ὠραία μου μαρκησία; Ἐγὼ θὰ ἠθέλα νὰ εἶσαι στολισμένη σὰν βασίλισσα, μὲ διαμάντια, μὲ μεταξωτὰ, μὲ δαντέλλες καὶ μὲ ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπάρχει στὸν κόσμῳ.»

— Ἦταν μαρκησία... ψιθύρισε ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τῆς εἶχε στείλει μὲ τὴν συστημένη ἐπιστολή πού χάθηκε τὸ ποσὸν γιὰ τὸ ὁποῖο γράφει ἐδῶ πέρα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ξαναγύρισε ὁ ἀστυφύλακας, τὸν ὁποῖο ὁ ἀστυνόμος Λαρόζ εἶχε στείλει στὸ κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν ὁ Ροβέρτος.

— Λοιπὸν, ρώτησε ζωνηρὰ ὁ ἀστυνόμος, γιατί δὲν ἦρθε μαζί σου ὁ γλύπτης;

— Γιατί δὲν ἐπῆγε καθόλου σήμερα στὸ ἐργοστάσιον, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυφύλακας. Δὲν εἰδοποίησε κανὼν ὅτι δὲν θὰ πάῃ. Σὲ ὅλους ἐκεῖ φαίνεται περίεργο αὐτὸ, γιατί ἀπὸ βραδύς εἶχε ἀφήσει μισοτελειωμένη κάποια ἐργασία κ' εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε νωρὶς σήμερα γιὰ νὰ τὴν τελειώσῃ.

Ἀμέσως τότε ὁ κ. Ζερβαί ἀνέβηκε στὸ ἀπάνω πάτωμα καὶ, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, μπῆκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ροβέρτου.

Σ' ὅλα, τόσο μέσα στὴν κάμαρη, ὅσο καὶ μέσα στὸ ἀτελιὲ τοῦ καλλιτέχνη, ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη τάξις. Τὸ κρεβάτι ἢ δὲν εἶχε ἀγγιχτὴ καθόλου ἀπὸ βραδύς ἢ εἶχε συγυριστὴ τὸ πρωί.

Ἐνα μεγάλο γραφεῖο πού, ὅπως φαινόταν, εἶχε ἀγοραστὴ τελευταία, ἔπιανε σχεδὸν μιά ὁλόκληρη πλευρὰ τοῦ ἀτελιέ. Ὁ κ. Ζερβαί τὸ ἄνοιξε.

Βρῆκε σ' αὐτὸ τὶς ἀποδείξεις πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου τοῦ Ροβέρτου, ταχτικώτατα τοποθετημένες. Ἐπίσης βρῆκε ἕνα βιβλιάριον ταμειυτηρίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινόταν ὅτι εἶχε ἀποταμιεύσει μερικὲς χιλιάδες φράγκων. Ἡ τελευταία κατάσταση εἶχε γίνῃ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων. Βρῆκε ἀκόμα πολλὰ τετράδια γεμάτα μὲ λεπτὸ καὶ πυκνὸ γράψιμο, πού περιείχαν περιλήψεις ἱστορίας, προβλημάτων μαθηματικῶν, φυσικῆς καὶ χημείας, θεωρίας τέχνης, αἰσθητικῆς καὶ φιλοσοφίας, πράγματα πού ἐπρόδιδαν ἐνθουσιώδη κι' ἀκούραστο φίλο τῆς μελέτης.

Ὅσο ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐξέταζε τὸ περιεχόμενο τῶν τετραδίων αὐτῶν, κυριευόταν ἀπὸ μιά ἀνεξήγητη συμπάθεια πρὸς τὸν γλύπτη αὐτὸ πού τόσο διέφερε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους.

— Περίεργο, σ' ἀλήθεια! Πολὺ περίεργος νέος! Ξανάλεγε κάθε τόσο.

Ὅσο, σὰν ἄνθρωπος συνηθισμένος νὰ βλέπῃ κάθε μέρα τὰ πρὸ περίεργα πράγματα, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του ἐκείνη. Καὶ σὲ λίγο ψιθύρισε:

— Ἀφοῦ εἶνε τόσο μορφωμένος, πιθανῶς νὰ εἶνε καὶ φιλόδοξος.

Κι' ἐξακολούθησε τὶς ἐρευνές του.

Δὲν εὑρίσκει παρὰ τετράδια καὶ σκίτσα. Δὲν ἔμενε ἀκόμα

ἀνεξερεύνητο παρὰ ἕνα ἐσωτερικὸ συρταράκι τοῦ γραφείου πού τὸ ἄνοιξε κι' αὐτὸ. Βρῆκε μέσα τρία χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ φράγκων, λίγα μετάλλινα νομίσματα, μιά γαλάζια κορδέλλα κι' ἕνα λουλουδι μαραμμένο.

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο βρισκόταν ἕνα κηροπήγιο, τοῦ ὁποῖου τὸ κερί εἶχε λυώσει ὁλόκληρο γιατί, φαίνεται, εἶχαν ξεχάσει νὰ τὸ σβύσουν.

— Λογάριαζε, φαίνεται, νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ εἶχε ἀφήσει ἀναμμένο τὸ κερί. Ποιὸς ξέρει ποιὲς ἑκτακτες περιστάσεις τὸν ἔκαναν νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ...

Ἐξαφνα τὸ πόδι του πάτησε κάτι πού ἔτριξε. Ἐσκυψε ἀμέσως καὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια του.

Ἦταν τὸ ἄλλο μισὸ ἀπὸ τὸ κομμάτι τοῦ κουμπιοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε βρῆ στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος. Στὸ μέρος ἀκριβῶς πού ἦταν σπασμένο ὑπῆρχε μιά μικρὴ κόκκινη κηλίδα.

— Τὰ πράγματα μπερδεύονται ὁλοένα, ψιθύρισε ὁ κ. Ζερβαί, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράδοξα.

Κύτταξε πάλι γύρω του γιὰ νὰ δῃ ποιὸ μέρος ἔπρεπε ἀκόμη νὰ ψάξῃ. Ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν γεμάτοι σκίτσα πού παρίσταναν ὅλα τὸ ἴδιο πρόσωπο, μιά νέα, σὲ διάφορες πόζες κι' ἐκφράσεις.

Ἡ νέα αὐτὴ ἔμοιαζε τῆς Τερέζας, δὲν ἦταν ὁμως ἡ ἴδια, γιατί φαινόταν πολὺ λεπτότερη.

«Θὰ εἶνε ἴσως ἡ ἀδελφὴ τῆς, σκέφτηκε ὁ κ. Ζερβαί. Καὶ καθὼς φαίνεται αὐτὸς ὁ Ροβέρτος εἶνε ἐρωτευμένος μαζί της. Ἄν ἡ νέα αὐτὴ ἀνήκῃ σὲ κοινωνικὴ τάξι ἀνώτερη τῆς δικῆς του, τότε θὰ ὑποφέρῃ ἀπελπισμένα. Κι' ἔνας ἐρωτευμένος ἀπελπισμένος μπορεῖ νὰ κάνῃ τὰ πάντα».

Σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι βρισκόντουσαν διάφορα γλυπτικὰ σύνεργα. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ξεχώριζαν δυὸ ἐργαλεῖα κι' ἕνα σφυρὶ ἐντελῶς ὅμοια μ' ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε γίνῃ ἡ δολοφονία.

Ὁ κ. Ζερβαί τὰ κύτταξε μὲ κάποια ἐκπληξι. Κι' ἔξαφνα κάποια ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

«Πὼς εἶνε δυνατόν ὁ δολοφόνος — ἂν ὑποθέσουμε πὼς εἶνε αὐτὸς ὁ Ροβέρτος— ὁ ὁποῖος ἐνήργησε μὲ τόση περίσκεψι καὶ προνοητικότητα στὸ κάτω πάτωμα, νὰ δείχτηκε τόσο ἀπρόσεχτος ἐδῶ πάνω; Γιατί νὰ ἔχουν τοποθετήσῃ ἐδῶ μπροστά, σὰν νὰ ἠθέλαν νὰ τὰ ἰδῶ, ἐργαλεῖα ἐντελῶς ὅμοια μ' αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα; Τί νὰ φαινόταν φυσικὸ αὐτὸ... Κάποια πονη-

συμβαίνει; Δὲν μοῦ φαίνεται χωρὶς ἄλλο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ ἀστυνόμος Λαρόζ καὶ εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας:

— Ἐνας ἀστυφύλακας θέλει νὰ σὰς ἀνακοινώσῃ κάτι. Λέει πὼς χθὲς τὴ νύχτα ἀργὰ ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν γλύπτη Ροβέρτο.

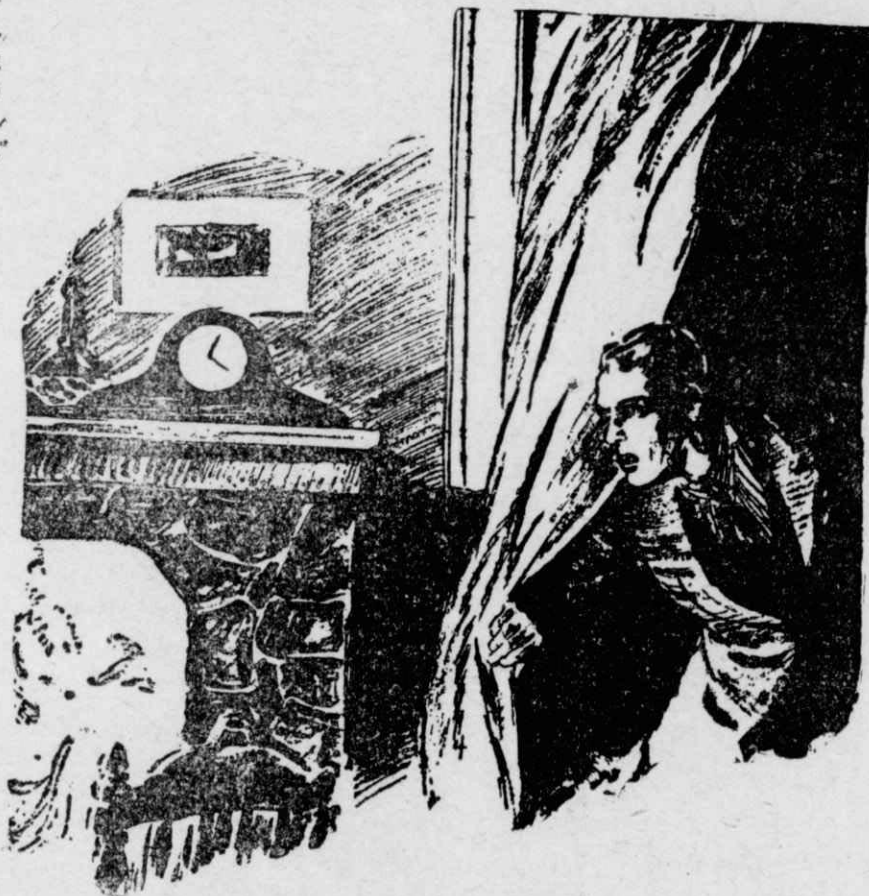
— Κατεβαίνω ἀμέσως.

Καὶ ὁ κ. Ζερβαί, ἀφοῦ κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Ροβέρτου, κατέβηκε κάτω. Ἐκεῖ, ὁ ἀστυφύλακας τοῦ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

— Κατὰ τὶς ἐντεκα καὶ μισὴ τὴ νύχτα, ἐνῶ ἦμουν στὴ συνοικία εἶδα τὸν κ. Ροβέρτο νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά μου. Φαινόταν πολὺ συλλογισμένος καὶ περπατοῦσε πολὺ βιαστικά.

— Μοῦ φαίνεται πὼς μέσα στὸ σκοτάδι ἦταν κάπως δύσκολο ν' ἀντιληφθῆς ἂν ἦταν συλλογισμένος ἢ ὄχι, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀρχηγέ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυφύλακας. Τὸν κ. Ροβέρτο τὸν ξέρω καὶ γι' αὐτὸ, μόλις τὸν εἶδα, τὸν καλησπέρισα. Ἐκεῖνος ὁμως, ἂν καὶ πάντα εἶνε ὀμιλητικὸς, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν καλησπέρα μου, ἀρχισε

Ὁ κ. Ζερβαί τράβηξε πρὸς τὸ τζάκι...

νά περπατάη ακόμα πιό γρήγορα.

— Δέν σοῦ φάνηκε παράξενο αὐτό;

Ἐκείνη τῆ στιγμή, ὄχι. Ἄλλ' ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα, συλλογίστηκα: «Ἄν δέν ἤξερα πόσο τίμιος καί ἠθικός νέος εἶνε ὁ κ. Ροβέρτος, θά μοῦ περνοῦσε ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε κάνει καμμιά βρωμοδουλειά». Καί τότε, χωρίς νά τὸ καταλάβω, ἤρθα σιγά-σιγά ὡς αὐτὸ τὸ σπίτι, γιατί ἤξερα πὼς κατοικεῖ ἐδῶ.

— Δέν παρατήρησες τίποτε ἔκτακτο ἐδῶ;

— Ἀπολύτως τίποτε, κύριε ἀρχηγέ. Ἄκρα ἡσυχία βασιλευε. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἡσύχασα. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο σήμανε μεσάνυχτα.

Ἐκείνη τῆ στιγμή, ἓνας ἀστυφύλακας παρουσίασε στὸν κ. Ζερβαί ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τοῦ τρίτου πατώματος, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νά τοῦ μιλήσῃ. Ὁ ἐνοικος αὐτὸς ἐβεβαίωσε ὅτι εἶχε συναντηθῆ τὴν περασμένη νύχτα, κάτω στὸ διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὸν γλύπτη.

— Τὸν εἶδα στὸ διάδρομο, ἔλεγε, καί μοῦ φάνηκε ὑπερβολικὰ χλωμός. Μόλις μάλιστα μὲ εἶδε, χαμήλωσε τὸ καπέλλο του καί προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸ φωτισμένο μέρος τοῦ διαδρόμου.

— Τί ὥρα ἦταν; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί, ὁ ὁποῖος ἔπαιρνε ἐγγράφως τὴν κατάθεσί του.

Ὁ ἐνοικος φάνηκε σὰν νά ταραχτήκε κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Σχεδὸν μεσάνυχτα.

— Προσδιώρισε ἀκριβέστερα τὴν ὥρα...

— Κύριε ἀρχηγέ, ἤμουν λίγο ζαλισμένος ὅταν γύρισα χθὲς τὴ νύχτα καί δέν θυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ὥρα.

Ὁ κ. Ζερβαί σκυθρόπασε.

— Ἡ γυναίκα μου θά θυμᾶται καλύτερα, ἐπρόσθεσε τότε ὁ ἐξεταζόμενος.

Κάλεσαν ἀμέσως τὴν σύζυγό του, ἡ ὁποία κατέθεσε ὅτι ἦταν ἐντεκάμιση ἡ ὥρα ὅταν ξαναγύρισε ὁ ἄνδρας τῆς.

— Ἐχετε ρολοῖ στὸ σπίτι σας; τὴν ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ὁχι, κύριε. Ἐχει ὁμως ἡ γειτόνισσά μου, τὸ ὁποῖο χτυπάει πολὺ δυνατὰ κι' ἔτσι ἀκούω καθαρὰ τίς ὥρες.

***

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ προέκυπτε ὅτι ὁ Ροβέρτος— ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ ἐνοικος— εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα μεταξύ ἐντεκα καί ἐντεκάμιση. Ὁλοὶ οἱ ἐνοικοὶ τῆς ἐργατικῆς αὐτῆς πολυκατοικίας κοιμόντουσαν τὴν ὥρα ἐκείνη κι' ἔτσι δέν εἶχαν ἀκούσει τίποτε. Κι' ἀφοῦ ὁ Ροβέρτος ἔκλεψε τὴν συστημένη ἐπιστολή, ἡ ὁποία θά περιεῖχε κάποια ἐπιταγή, θά ἔφυγε γιὰ νά τὸ σκάσῃ κρυφὰ στὴν Ἀγγλία μὲ κάποια ἀπὸ τίς νυχτερινές ἀμαξοστοιχίες.

«Θά τηλεγραφῆσω ἀμέσως στὴ Διέππη, στὴ Χάρρη, στὴν Βουλώνη καὶ στὸ Καλαί, προπάντων ὁμως στὸ Λονδίνο» συλλογίστηκε ὁ ἀργηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Κι' ἔφυγε γιὰ νά φροντίσῃ νά ἐκτελεσθοῦν ἡ διαταγές του.

Ἀλλὰ ἐνῶ κατέβαινε, σταμάτησε στὸ τρίτο πάτωμα, γιατί εἶδε ν' ἀνεβαίνουν δυὸ κύριοι, τοὺς ὁποῖους καί χαιρέτησε.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ψηλός, ψυχρὸς, μὲ πρόσωπο σοβαρὸ, στὸ ὁποῖο ἦταν ἀποτυπωμένη μιὰ βαθειὰ ἔκφρασις λύπης.

Ἦταν ὁ ἀνακριτὴς, ὁ κ. Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ὡς ὀξυδερκεστάτου δικαστικοῦ ἦταν τόσο, ὥστε νά τοῦ ἀνατίθενται ὅλες ἡ πιό σκοτεινὲς καί περίπλοκες ὑποθέσεις. Ἦταν ἀκούραστος στὴν ἐργασία καί ἔνα μόνο πάθος εἶχε, τὸ ἐπάγγελμά του.

Τοῦ συγγώδευε ἓνας νέος, λεπτὸς καί ξανθός, ὁ ὁποῖος τελευταίᾳ εἶχε διορισθῆ πρέεδρος καί γι' αὐτὸ ἔπαιρνε ὄφρος πολὺ σοβαρό.

Ὁ κ. Ζερβαί ἔδωσε μ' ἔκφρασις μεγάλης συμπαθείας τὸ

χέρι του στὸν ἀνακριτὴ καί τοῦ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Κομβρεμόν, δέν ξέρετε πόσο χαίρομαι πού ἀνετέθη σὲ σᾶς ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ.

Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν κύτταξε ξαφνιασμένος τὸν ἀρχηγὸ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καί εἶπε:

— Πῶς; Εἶνε σπουδαία ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ. Ἐγὼ, ἀπὸ τὴν σύντομη εἰδοποίησι τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, εἶχα σηματοῖσει τὴν ἰδέα ὅτι πρόκειται περὶ φόνου πού δέν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἔκτακτο.

— Εἶνε σπουδαία, σπουδαιότατη καί πολὺ σκοτεινὴ αὐτῆ ἡ ὑπόθεσις, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Ὑπάρχει στὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἓνα μυστήριον πού μὲ τρομάζει καί λεπτομέρειες πού μὲ κάνουν νά μὴ ξέρω τί νά συλλογιστῶ. Ἐν πρώτοις τὸ ὄνομα τοῦ θύματος εἶνε ἄγνωστο. Φαίνεται ὅτι ἀνήκε ἄλλοτε στὴν ἀνωτέρα κοινωνικὴ τάξι καί κανεὶς δέν μπορεῖ νά βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά τῆς.

— Ἦταν νέα;

— Ὁχι μόνον νέα, ἀλλὰ καί πολὺ ὠραία.

— Ζούσε μόνη;

— Ἦταν παντρεμένη, ἀλλὰ ὁ σύζυγός τῆς εἶχε φύγει πρὸ δυὸ χρόνων γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

— Καί τί ἐργασία ἔκανε ἡ γυναίκα αὐτῆ;

— Ἐργαζόταν ὡς στοιχειοθέτις σὲ κάποιο τυπογραφεῖο.

— Σὲ ποιὸν ἀποδίδεται ἡ δολοφονία;

— Σ' ἓναν νεαρὸ γλύπτη, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ φίλος καί τοῦ συζύγου τῆς καί αὐτῆς τῆς ἰδίας.

— Καί γιατί τὴν σκότωσε;

— Γιὰ νά πάρῃ μιὰ συστημένη ἐπιστολή, τὴν ὁποία τὸ θῦμα ἔλαβε μόλις χθὲς.

— Εἶνε γνωστὸν τί ποσὸν ἐστέλλετο διὰ τῆς ἐπιταγῆς;

— Ὁχι.

— Ὁ γλύπτης συνελήφθη;

— Ὁχι, ἔγινε ἄφαντος.

Στὸ κατάστημα στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν καί στὸ ὁποῖο πῆγαινε τακτικὰ καί δικρινόταν γιὰ τὴν τάξι του καί τὴν ἐπιμέλειά του, δέν ξέρουν πού βρίσκεται. Χθὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας του, εἶχε πῆ ὅτι ἐσκόπευε νά πάῃ ἐκεῖ σήμερα πολὺ νωρίς, ἀλλὰ δέν ἐπῆγε καθόλου. Ἐπίσης ἓνας ἀστυφύλακας τὸν εἶδε χθὲς πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, μετὰ τὴν διάπραξι ἴσως τοῦ ἐγκλήματος, νά φεύγῃ τρέχοντας...

— Τὸ πῶμα τὸ σήκωσαν ἀπὸ κάτω;

— Ναι, τὸ σήκωσαν καί τὸ μετέφεραν στὸ κρεβάτι του.

— Καλὰ. Σᾶς παρακαλῶ,

ἀς ἀνέβουμε μαζύ.

Ὁ κ. Ζερβαί ὠδήγησε τὸν ἀνακριτὴ καί τὸ δικαστικὸ πρέεδρο στὴν αἴθουσα τῆς Τερέζας, ὅπου εἶχε μείνει μόνον ὁ ἀστυνόμος Λαρόζ.

Πρὶν προφτάσῃ ὁ ἀστυνόμος ν' ἀναφέρῃ τίποτε, ἀπόμεινε ἀκίνητος καί κύτταξε ξαφνιασμένος τὸν ἀνακριτὴ, τοῦ ὁποῖου ἔξαφνα τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχαν ἀλλοιωθῆ τρομερὰ.

Τὰ μάτια του εἶχαν προσηλωθῆ σὲ μιὰ προτομὴ πού ἦταν ἀπάνω στὸ τζάκι. Ἡ προτομὴ αὐτῆ ἦταν ἔργο τοῦ Ροβέρτου καί παρίστανε τὸν Ἄνδρέα, ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν εἶχε τελειώσει. Μολονότι δὲ τὴν εἶχε ἐκτελέσει ἀπὸ μνήμης, ἦταν θαῦμα ὁμοιότητος. Ὁποῖος εἶχε δὴ ἔτσι καί μιὰ φορὰ τὸν Ἄνδρέα, τὸν ἀνεγνώριζε ἀμέσως στὴν προτομὴ αὐτῆ... Πόσο μάλλον ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος ἤξερε πολὺ καλά αὐτὸν πού τοῦ εἶχε κλέψῃ τὴν εὐτυχία.

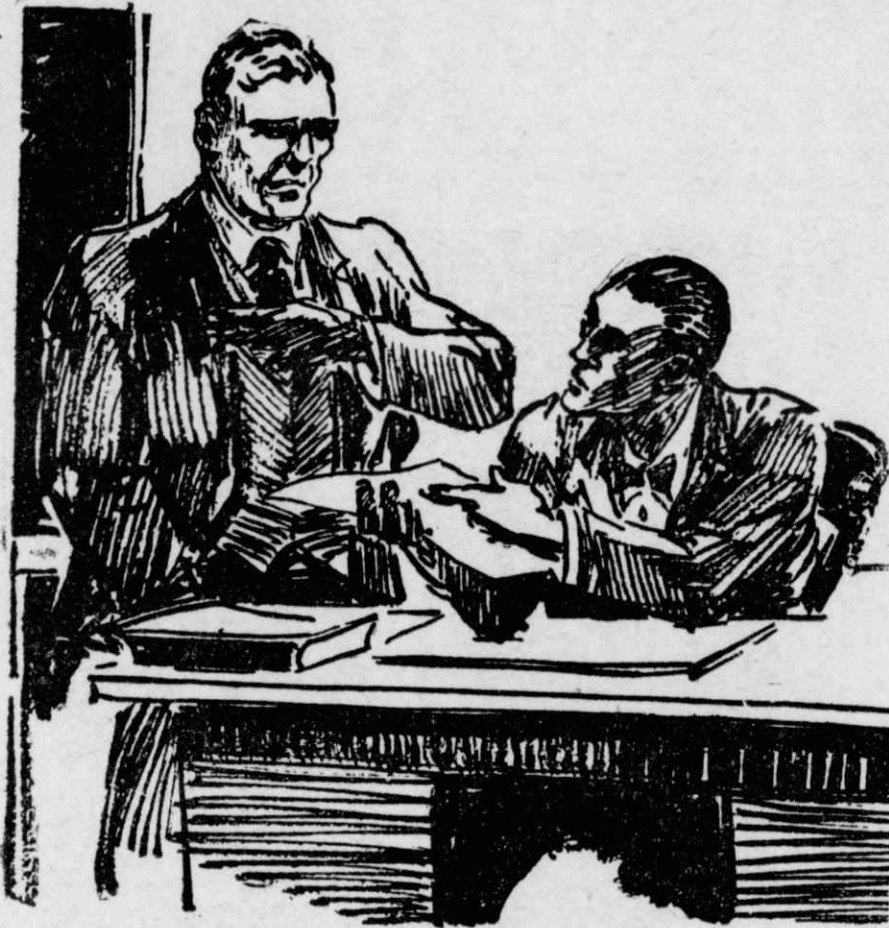
— Ὡ! Θεέ μου!... Τί εἶν' αὐτό;... Πῶς βρίσκεται ἐδῶ αὐτῆ ἡ προτομὴ;... ἔκανε κλονιζόμενος κιόλας.

Κι' ἔξαφνα γυρίζοντας πρὸς αὐτοὺς πού τὸν περιστοίχιζαν, τοὺς ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Ποῦ εἶνε ἡ σκοτωμένη;

Τοῦ ἔδειξαν μιὰ πόρτα ἀνοιχτή.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἐνοικος φάνηκε σὰν νά ταραχτήκε.